

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.548 van 3 september 2013
in de zaak A. 207.593/IX-7914**

In zake : Sita CORNELISSEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Iris Exelmans
kantoor houdend te 3290 Diest
Koning Albertstraat 33
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. de POLITIEZONE BERINGEN - HAM - TESSENDERLO
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Wim Rasschaert
kantoor houdend te 9420 Erpe-Mere
Ten Bos 30
bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Binnenlandse Zaken

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 22 december 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van:
 - de beslissing van 24 oktober 2012 van de politieraad van de politiezone Beringen - Ham - Tessenderlo waarbij tot de definitieve ambtsontheffing wegens definitief vastgestelde beroepsongeschiktheid van verzoekster werd beslist;
 - de beslissing van 11 oktober 2012 van de Raad van Beroep, waarbij de evaluatie zoals opgesteld door de politiezone werd bevestigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een nota ingediend.

Auditeur Joke Goris heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 mei 2013.

Staatsraad Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Iris Exelmans, die verschijnt voor de verzoekster, advocaat Patrick Vandendael, die loco advocaat Wim Rasschaert verschijnt voor de eerste verwerende partij, commissaris-examinator Christel Nijs en hoofdcommissaris-examinator Joachim Durnez, die verschijnen voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Joke Goris heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekster maakt deel uit van het CALOG van de politiezone Beringen-Ham-Tessenderlo, en is benoemd als assistent-niveau C.

3.2. Ter afsluiting van de evaluatieperiode 2008-2010 vindt op 22 februari 2010 een evaluatiegesprek plaats, waarbij de beoordeling “onvoldoende” wordt toegekend. In beroep bevestigt op 11 maart 2010 de eindverantwoordelijke voor de evaluatie de beslissing van de evaluator. De

verzoekster krijgt op 16 maart 2010 kennis van deze beslissing van de eindverantwoordelijke en stelt hiertegen een beroep in bij de Raad van Beroep. Deze bevestigt op 13 juli 2010 de beoordeling onvoldoende. De verzoekster berust in rechte in deze beslissing.

3.3. Op 26 maart 2012 wordt verzoekster uitgenodigd voor het evaluatiegesprek op 28 maart 2012 “daar omwille van uw afwezigheid wegens ziekte van 13 maart 2012 tot en met 23 maart 2012 uw evaluatiegesprek van 16 maart 2012 niet heeft kunnen plaatsvinden”.

Het evaluatiegesprek mondt uit in de eindvermelding “onvoldoende”. De verzoekster tekent hiertegen beroep aan bij de eindverantwoordelijke voor de evaluatie.

3.4. Op 25 april 2012 bevestigt de korpschef, als eindverantwoordelijke voor de evaluatie, de beslissing van de evaluator. De verzoekster stelt hiertegen beroep in bij de Raad van Beroep.

3.5. Op 11 oktober 2012 bevestigt de Raad van Beroep de vermeldingen op de diverse deeldomeinen, evenals de eindvermelding “onvoldoende”.

Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Overwegende dat uit de analyse van het verweerdossier van Sita CORNELISSEN blijkt dat:

1. betreffende het domein ‘overeenstemming van de beroepsbekwaamheden van het personeelslid met het competentieprofiel van de uitgeoefende functie’

- verzoekster aangeeft dat haar een volledig nieuwe taak werd toebedeeld en ze niet voldoende opleiding noch tijd kreeg om de verwachte nieuwe vaardigheden te verwerven;
- verzoekster beweert wel de voorziene checklisten te gebruiken;

- verzoekster ontkent, noch bevestigt dat zij de haar verweten fouten heeft gemaakt en stelt dat deze evengoed door haar collega kunnen gemaakt zijn;
- verzoekster toegeeft dat ze een fout heeft gemaakt waardoor een bijkomend artikel onterecht in een PV terecht kwam, maar meent dat haar onervarenheid en het gebrek aan opleiding haar parten heeft gespeeld;
- verzoekster meent dat ze altijd hulpvaardig is;
- de gevoerde telefoongesprekken steeds bijdragen tot de goede werking van de dienst;
- de collega van verzoekster door haar grotere ervaring meer taken naar zich toetrekt. Verzoekster meent dat ze als relatief onervaren medewerkster minder gelegenheid heeft om initiatief te nemen;

2. betreffende het domein 'houding ten aanzien van de waarden van de politiediensten'

- het probleem met het opbouwen van overuren berust op een misverstand;
- de door verzoekster gevoerde telefoongesprekken meestal betrekking hebben op de dienst;
- verzoekster stelt dat haar collega zich nooit heeft beklaagd over het feit dat de door haar gevoerde telefoongesprekken storend zouden zijn.

3. betreffende het domein 'realiseren van de doelstellingen'

- verzoekster geen argumenten ontwikkelt.

4. betreffende de eindvermelding

- verzoekster stelt dat ze geen echte nieuwe kans heeft gekregen en de in haar vorige functie begane fouten haar nog steeds worden toegerekend;
- verzoekster meent dat haar onvoldoende signalen werden gegeven dat ze terug op een onvoldoende afstevende.

Overwegende dat uit het onderzoek van het evaluatiedossier (zonder rekening te houden met de kopieën van processen-verbaal) blijkt dat:

1. betreffende het domein 'overeenstemming van de beroepsbekwaamheden van het personeelslid met het competentieprofiel van de uitgeoefende functie'

de toegekende partiële vermelding 'onvoldoende'

- steunt op een afweging van zowel negatieve als positieve elementen;
- steunt op concrete feiten en niet alleen op enkele algemene beschouwingen;
- de door verzoekster aangehaalde argumenten op een gemotiveerde manier worden weerlegd door de eindverantwoordelijke

2. betreffende het domein 'houding ten aanzien van de waarden van de politiediensten'

de toegekende partiële vermelding 'onvoldoende'

- steunt op een afweging van zowel negatieve als positieve elementen;

- steunt op concrete feiten en niet alleen op enkele algemene beschouwingen;
- de door verzoekster aangehaalde argumenten op een gemotiveerde manier worden weerlegd door de eindverantwoordelijke
- de uitgebrachte commentaren bijgevolg niet tegenstrijdig zijn met de gegeven vermelding;

3. betreffende het domein 'realiseren van de doelstellingen'
de toegekende partiële vermelding 'bevredigend'

- steunt op een afweging van zowel negatieve als positieve elementen;
- steunt op concrete feiten en niet alleen op enkele algemene beschouwingen;

4. betreffende de eindvermelding
de toegekende vermelding 'onvoldoende'

- in overeenstemming is met de partiële vermeldingen;
- in overeenstemming is met de belangrijkste tendensen uit de commentaren.

Overwegende dat uit de analyse ten gronde van het door de eindverantwoordelijke overgemaakte evaluatiedossier, zelfs zonder rekening te houden met de afschriften van processen-verbaal die bij het dossier werden gevoegd, het verweerschrift van SITA CORNELISSEN en de door haar bijgevoegde stukken (met uitzondering van de kopieën van processen-verbaal) blijkt dat:

1. betreffende het domein 'overeenstemming van de beroepsbekwaamheden van het personeelslid met het competentieprofiel van de uitgeoefende functie'

- de toegekende vermelding 'onvoldoende' voldoende wordt gemotiveerd zowel door de voor akkoord ondertekende tussentijdse evaluatie als door de argumenten aangehaald in de evaluatie;
- de door de verdediging opgeworpen verweermiddelen op een adequate en gemotiveerde manier worden weerlegd door de eindverantwoordelijke en de raad deze argumenten onderschrijft;
- dat bijgevolg de vermelding 'onvoldoende' wordt bevestigd;

2. betreffende het domein 'houding ten aanzien van de waarden van de politiediensten'

- de toegekende vermelding 'onvoldoende' voldoende wordt gemotiveerd zowel door de voor akkoord ondertekende tussentijdse evaluatie als door de argumenten aangehaald in de evaluatie;
- de door de verdediging opgeworpen verweermiddelen op een adequate en gemotiveerde manier worden weerlegd door de eindverantwoordelijke en de raad deze argumenten onderschrijft;
- dat bijgevolg de vermelding 'onvoldoende' wordt bevestigd;

3. betreffende het domein 'realiseren van de doelstellingen'

- de verzoekster geen verweermiddelen aanvoert tegen de vermelding ‘bevredigend’;
- de vermelding door concrete feiten worden ondersteund;
- dat bijgevolg de partiële vermelding ‘bevredigend’ wordt bevestigd;

4. betreffende de eindvermelding

- dat verzoekster tot twee maal toe (na de vorige evaluatie in 2010) en na haar functiewijziging kans kreeg om te bewijzen dat ze op het vereiste niveau kon functioneren en hierbij intensief werd begeleid;
- dat verzoekster op verschillende ogenblikken via de geëigende middelen van de evaluatie (functioneringsgesprekken en -nota's) concrete indicaties kreeg over haar disfunctioneren;
- dat de argumenten en commentaren en de toegekende partiële vermeldingen de eindvermelding bijgevolg voldoende verantwoorden;

Overwegende dat daarenboven door de Raad wordt vastgesteld dat door de evaluator en de eindverantwoordelijke de voorgeschreven procedureregels werden opgevolgd en de evaluatie van verweester bijgevolg op een correcte en zorgvuldige wijze werd uitgevoerd, met uitzondering wat betreft de tussentijdse evaluatie bij wijziging van functie. Er blijkt immers niet dat deze evaluatie werd uitgevoerd op vraag van het geëvalueerde personeelslid. Verzoekster heeft zich echter niet verzet tegen deze tussentijdse evaluatie, en heeft ze in tegendeel ondertekend voor akkoord. Ondanks dat de beroepsmiddelen tegen deze evaluatie uitdrukkelijk werden vermeld, heeft ze nagelaten om het voorziene administratieve beroep bij de Raad van Beroep uit te putten, zodat deze akte een plaats in de rechtsorde heeft verworven.

BESLUIT:

Artikel 1 :

Het door assistent Sita CORNELISSEN op 4 mei 2012 overgemaakte verzoekschrift tot het instellen van hoger beroep tegen de evaluatie met eindvermelding ‘onvoldoende’ waarvan zij kennis nam op 25 april 2012, wordt ontvankelijk bevonden.

Artikel 2

De evaluatie toegekend aan assistente, Sita CORNELISSEN op 25 april 2012 wordt bevestigd als volgt:

- 1°) voor het domein ‘overeenstemming van de beroepsbekwaamheden van het personeelslid met het competentieprofiel van de uitgeoefende functie’ : bevestiging van de vermelding 'onvoldoende';
- 2°) voor het domein ‘houding ten aanzien van de waarden van de politiediensten’ : bevestiging van de vermelding 'onvoldoende'
- 3°) voor het domein ‘realiseren van de doelstellingen’ : bevestiging van de vermelding ‘bevredigend’;
- 4 °) voor de eindvermelding : bevestiging van de vermelding 'onvoldoende' (...)."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

3.6. Op 24 oktober 2012 beslist de politieraad van de politiezone Beringen-Ham-Tessenderlo ambtshalve dat de verzoekster definitief uit haar ambt wordt ontheven wegens definitief vastgestelde beroepsongeschiktheid en dit vanaf 1 november 2012, zonder opzegtermijn.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

Uiteenzetting van de exceptie

4. De eerste verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op, stellende dat het verzoekschrift is aangetast door een gebrek aan nauwkeurigheid. Ze voert aan dat de verzoekster bij de bespreking van de middelen niet aangeeft tegen welke van de bestreden beslissingen het middel is gericht en hierbij zelfs de terminologie “bestreden beslissing, bestreden evaluatie en bestreden beslissingen door elkaar gebruikt zonder aan te geven welke (van de twee) bestreden beslissingen zijn bedoelt”. Ook het zesde en het zevende middel ontbreken.

Beoordeling

5. Uit de nota met opmerkingen blijkt dat de eerste verwerende partij erin geslaagd is de in het verzoekschrift aangevoerde middelen vrij omstandig te beantwoorden. Hieruit blijkt dat deze partij in haar rechten van verweer niet werd geschaad. In de huidige stand van het geding waar de rechten van verdediging van de verwerende partijen veeleer beperkt zijn, worden deze evenwel het best gevrijwaard door de middelen zo te begrijpen als de verwerende partijen ze hebben begrepen en in redelijkheid mochten begrijpen.

6. De exceptie wordt in deze stand van het geding verworpen.

V. Onderzoek van de vordering

7. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

A. Ernst van de middelen

Vooraf

8. De verzoekster ontwikkelt in het verzoekschrift een eerste tot en met een vijfde middel, alsook een “achtste” middel. Een “zesde” en “zevende” middel ontbreken. Ter terechtzitting bevestigt de verzoekster dat het een materiële vergissing betreft in de nummering van haar middelen die bij vergetelheid niet werd aangepast en dat er derhalve geen “zesde” en “zevende” middel bestaat. Gemakshalve wordt bij het navolgende onderzoek de numerieke volgorde van de verzoekster gevolgd.

1. Eerste middel

Standpunt van de partijen

9. De verzoekster voert in het eerste middel de schending aan van de artikelen VII.I.9, VII.I.10 en VII. RPPol aan, alsook de zorgvuldigheidsplicht en de “motiveringsplicht”.

In wat als een eerste middelonderdeel kan worden beschouwd, voert de verzoekster aan dat de evaluatieperiode twee jaar beslaat, te rekenen vanaf

de datum van de vorige evaluatie. Volgens de verzoekster begon de tweejaarlijkse periode op 22 februari 2010, om te eindigen op 22 februari 2012. Pas op 28 maart 2012 wordt een evaluatieverslag opgesteld, wat buiten de voornoemde periode valt. Dit klemmt des te meer aangezien de verzoekster op 9 februari 2012 een functioneringsgesprek kreeg, waarbij werd gesteld dat de nieuwe taken een nieuw begin zouden betekenen en dat verzoekster “een nieuwe kans” kreeg. Bij het uitblijven van het evaluatieverslag was de verzoekster de mening toegedaan dat de tweede verwerende partij deze evaluatie niet meer zou houden gelet op de “nieuwe kans” en de nieuwe taken en dat zij opnieuw zou worden geëvalueerd in het licht van het nieuwe takenpakket.

In een tweede onderdeel betoogt de verzoekster dat zij in het verweerschrift dat ze neerlegde ter zitting van de Raad van Beroep deze schending aanhaalde. Hierop werd geantwoord, noch gemotiveerd waarom deze schending niet zou moeten worden aangenomen. De verzoekster betoogt voorts dat in de eerste bestreden beslissing niet werd gemotiveerd waarom haar argumentatie niet aanvaard werd.

10. De eerste verwerende partij antwoordt inzake het eerste middelonderdeel dat de verzoekster voorbij gaat aan hetgeen is bepaald in artikel VII.I.13 RPPol. Volgens deze bepaling vangt, in het geval het personeelslid beroep aantekent tegen de evaluatie, de nieuwe evaluatieperiode aan met de mededeling van de beslissing van de eindverantwoordelijke voor de evaluatie. Te dezen gebeurde de mededeling van die beslissing op 16 maart 2010, zodat de evaluatieperiode liep tot en met 16 maart 2012. Dit was de datum waarop het evaluatiegesprek was gepland en zou hebben plaatsgevonden indien de verzoekster niet ziek was geweest. Het evaluatiegesprek vond derhalve plaats binnen de wettelijk termijn. Bovendien, zelfs indien dit niet het geval zou zijn, is de betrokken bepaling niet voorgeschreven op straffe van nietigheid van het evaluatieverslag.

Inzake het tweede middelonderdeel stelt de eerste verwerende partij dat de Raad van Beroep in de tweede bestreden beslissing duidelijk bevestigt

dat alle procedureregels werden nageleefd. Voorts blijkt ook dat de evaluatie van 26 april 2012 die werd opgesteld door de eindverantwoordelijke ten gevolge van verzoeksters beroep remedieert aan het onterechte argument van de verzoekster dat de termijn zou zijn overschreden. De bestreden beslissingen voldoen dan ook aan de formele en materiële motiveringsplicht.

11. De tweede verwerende partij antwoordt dat het eerste onderdeel van het middel jegens haar niet ontvankelijk is omdat het geen betrekking heeft op de procedure gevolgd voor de Raad van Beroep. Wat de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft, doet ze gelden dat het middel op dat punt niet ontvankelijk is aangezien de beweerd schending ervan niet wordt uiteengezet.

Wat het tweede onderdeel van het middel betreft, betoogt de tweede verwerende partij dat zij in de (tweede) bestreden beslissing wel degelijk heeft geantwoord op het argument betreffende het beweerdelijk niet naleven van de termijnen inzake de evaluatie en dat tevens werd gemotiveerd waarom de argumenten van de verzoekster niet werden aangenomen.

Beoordeling

12. De verzoekster voert in het middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, doch zij zet verder niet uiteen op welke wijze dit beginsel zou zijn geschonden. Het middel is in die mate niet-ontvankelijk.

Eerste onderdeel

13. In het eerste onderdeel van het middel formuleert de verzoekster een grief inzake de regelmatigheid van de procedure tot evaluatie dewelke uiteindelijk heeft geleid tot de tweede bestreden beslissing. Anders dan wat de tweede verwerende partij stelt, is het onderdeel van het middel daarom niet “onontvankelijk jegens de (tweede) verwerende partij”, los van de vraag of een (onderdeel van een) middel, waarin immers de wettigheid van de bestreden

rechtshandeling wordt betwist, wel “onontvankelijk” kan zijn jegens een verwerende partij.

De exceptie van de tweede verwerende partij wordt verworpen.

14. De artikelen VII.I.9, VII.I.10, VII.I.11 en VIII.13 RPPol luiden als volgt:

“Art. VII.I.9. De evaluatie geschiedt tweejaarlijks, te rekenen vanaf de datum van de vorige evaluatie opgesteld door de evaluator of, in voorkomend geval, de eindverantwoordelijke voor de evaluatie. De eerste evaluatie geschiedt, wat het operationeel kader betreft, twee jaar na de datum van de in artikel V.II.2 bedoelde benoeming en, wat het administratief en logistiek kader betreft, twee jaar na het verstrijken van de in artikel V.III.13 bedoelde termijn, eventueel verlengd overeenkomstig artikel V.III.19, eerste lid, 1°, bepaalde beslissing of twee jaar na de datum van de indienstneming.

Tijdens deze periode van twee jaar, ‘evaluatieperiode’ genoemd, wordt niet overgegaan tot enige andere evaluatie tenzij de geëvalueerde wordt aangewezen voor een andere betrekking. In dit geval kan hij vragen dat de evaluator een tussentijdse evaluatie opstelt volgens de procedure beschreven in de artikelen VII.I.16 tot VII.I.20.

Indien de evaluator wordt aangewezen voor een andere betrekking, kan hij, op verzoek van de eindverantwoordelijke voor de evaluatie, voor elk van de geëvalueerden waarvoor hij als evaluator was aangewezen, een tussentijdse evaluatie opstellen volgens dezelfde procedure.

De tussentijdse evaluatie heeft niet voor gevolg dat een nieuwe evaluatieperiode aanvangt.

Art. VII.I.10. De evaluatieperiode van het personeelslid dat tijdens die periode langdurig met verlof is volgens één van de verlofstelsels bedoeld in de artikelen VIII.III.1 tot VIII.XV.6, wordt verlengd met de duur van dit verlof.

Na afloop van dat langdurig verlof houden de geëvalueerde en de evaluator een functioneringsgesprek waarin de doelstellingen van de geëvalueerde opnieuw worden omschreven.

Onder langdurig verlof zoals bedoeld in het eerste lid moet worden verstaan elke ononderbroken afwezigheid van vier maanden of meer.

Art. VII.I.11. Elke evaluatieperiode vangt aan met een planningsgesprek dat onmiddellijk volgt op het evaluatiegesprek van de vorige evaluatieperiode, behoudens in het geval bedoeld in artikel VII.I.18, tweede lid, 2°, [] waar het planningsgesprek van de nieuwe evaluatieperiode wordt gehouden binnen de maand die volgt op de mededeling van de beslissing van de eindverantwoordelijke voor de evaluatie.

Tijdens het planningsgesprek bespreken de geëvalueerde en de evaluator elk van de drie domeinen bedoeld in de artikelen VII.I.1 tot en met VII.I.3 om

overeen te komen wat er verwacht wordt van de geëvalueerde en hoe hij zijn ambt moet uitoefenen.

Het planningsgesprek maakt het voorwerp uit van een verslag waarvan het model wordt vastgesteld door de minister. Het verslag wordt voor akkoord ondertekend door de geëvalueerde, de evaluator en de eindverantwoordelijke voor de evaluatie en wordt vervolgens geklasseerd in het evaluatiedossier. Een kopie ervan wordt overhandigd aan de geëvalueerde.

Art. VII.I.13. Het evaluatiegesprek sluit de evaluatieperiode af. Het wordt ten vroegste één maand vóór het verstrijken van de evaluatieperiode en ten laatste op de dag van het verstrijken van de evaluatieperiode gehouden. In het geval bedoeld in artikel VII.I.18, tweede lid, 2°, [] wordt de evaluatieperiode evenwel afgesloten en vangt de nieuwe evaluatieperiode aan met de mededeling van de beslissing van de eindverantwoordelijke voor de evaluatie, ongeacht of de geëvalueerde gebruik maakt van de beroepsprocedure bedoeld in artikel VII.I.25.

Tijdens het evaluatiegesprek bespreken de geëvalueerde en de evaluator elk van de drie domeinen bedoeld in de artikelen VII.I.1 tot en met VII.I.3 om af te wegen hoe de geëvalueerde heeft gefunctioneerd en in welke mate hij heeft voldaan aan de verwachtingen die zijn vastgelegd overeenkomstig artikel VII.I.11.

Het evaluatiegesprek maakt het voorwerp uit van een verslag waarvan het model wordt vastgesteld door de minister. Het verslag wordt voor akkoord ondertekend door de geëvalueerde en de evaluator en, onverminderd artikel VII.I.20, voor kennisneming ondertekend door de eindverantwoordelijke voor de evaluatie. Het verslag wordt vervolgens geklasseerd in het evaluatiedossier. Een kopie ervan wordt overhandigd aan de geëvalueerde”.

Uit deze bepalingen volgt dat de evaluatie tweejaarlijks geschiedt, te rekenen vanaf de datum van de vorige evaluatie opgesteld door de evaluator of, in voorkomend geval, de eindverantwoordelijke voor de evaluatie. Het evaluatiegesprek sluit de evaluatieperiode af. Het wordt ten vroegste één maand vóór het verstrijken van de evaluatieperiode en ten laatste op de dag van het verstrijken van de evaluatieperiode gehouden.

15. Anders dan wat de verzoekster voorhoudt, begon de tweejaarlijkse periode niet op 22 februari 2010. Op deze datum werd weliswaar ter afsluiting van de evaluatieperiode 2008-2010 een evaluatiegesprek gehouden, maar de verzoekster tekende tegen de eindvermelding “onvoldoende” en de diverse deelbeoordelingen die hieruit volgden, beroep aan bij de eindverantwoordelijke. Overeenkomstig artikel VII.I.13, eerste lid, RPPol begon

aldus de nieuwe evaluatieperiode 2010-2012 te lopen op de dag van de mededeling van de beslissing van de eindverantwoordelijke voor de evaluatie, zijnde 16 maart 2010. Dit betekent dat het evaluatiegesprek voor de evaluatieperiode 2010-2012 ten laatste op 16 maart 2012 diende te worden gehouden, aangezien dit naar luidt van artikel VII.I.13 RPPol ten laatste op de dag van het verstrijken van de evaluatieperiode dient te gebeuren.

16. Uit de niet betwiste feitelijke gegevens blijkt dat het evaluatiegesprek gepland was op 16 maart 2012, doch wegens ziekte van de verzoekster werd verplaatst naar 28 maart 2012.

Het RPPol voorziet niet in een sanctie voor het overschrijden van de termijn binnen dewelke het evaluatiegesprek moet worden gehouden, zodat in deze stand van het geding kan worden aangenomen dat het louter overschrijden van deze termijn op zich niet de evaluatie nietig maakt. Bovendien blijkt uit de niet betwiste feiten dat de ziekte van de verzoekster noopte tot de verplaatsing van het initieel tijdig geplande evaluatiegesprek – hetgeen in hoofde van de verwerende partij overmacht uitmaakt – en wordt niet betwist dat de evaluatie is geschied binnen een redelijke termijn nadat de verzoekster uit ziekteverlof was.

Het argument dat de verzoekster uit het gegeven dat op 9 februari 2012 een functioneringsgesprek plaatsvond en een evaluatieverslag volgens haar uitbleef, van mening was dat de evaluatie niet meer zou worden gehouden, is niet dienend, omdat uit artikel VII.I.13 RPPol volgt dat enkel een evaluatiegesprek de evaluatieperiode afsluit. Anders dan hetgeen de verzoekster lijkt te oordelen, kan een functioneringsgesprek in de zin van artikel VII.I.12 RPPol, aldus niet inhouden dat de evaluator geen evaluatie(gesprek) meer zou houden.

Het eerste onderdeel is niet ernstig.

Tweede onderdeel

17. De verzoekster voert in het onderdeel van het middel de schending van de motiveringsplicht aan. Op grond van de uiteenzetting van het middel in het verzoekschrift en de wijze waarop de verwerende partijen dit middel hebben begrepen, wordt in deze stand van het geding aangenomen dat de verzoekster de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert. Het middelonderdeel wordt dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht.

18. De verzoekster doet vooreerst gelden dat de tweede bestreden beslissing niet antwoordt op haar argument dat de tweejaarlijkse evaluatieperiode niet werd gerespecteerd, noch dat enige motivering wordt aangevoerd door de Raad van Beroep waarom deze schending niet werd in aanmerking genomen.

De tweede bestreden beslissing is genomen door de Raad van Beroep die optrad als administratieve beroepsinstantie. De formele motiveringsplicht verplicht de administratieve beroepsinstantie er niet toe uitdrukkelijk te antwoorden op alle in het beroepschrift verwoorde argumenten.

Anders dan wat de verzoekster aanvoert, houdt het louter gegeven dat niet is geantwoord op of gemotiveerd is waarom het beroepsargument van de verzoekster niet wordt bijgetreden, op zich geen miskenning van de formele motiveringsplicht in. Voorts beperkt de verzoekster zich wat deze kritiek betreft tot een blote bewering, zonder in concreto nader toe te lichten of uit te werken waarom uit de tweede bestreden beslissing niet (minstens impliciet) kan worden afgeleid waarom haar argument betrokken op het overschrijden van de beroepstermijn, in het algemeen niet werd aanvaard, los van de vraag overigens of op het eerste gezicht de verwerende partijen niet moeten worden bijgevalen waar die opmerken dat de tweede bestreden beslissing wel degelijk antwoordt op verzoeksters argument inzake het beweerdelijk niet naleven van de evaluatietermijn.

19. De verzoekster verwijt voorts dat de eerste bestreden beslissing niet (formeel) motiveert waarom verzoeksters argumentatie – volgens dewelke de termijn van twee jaar voor de evaluatieperiode niet werd nageleefd – niet in aanmerking werd genomen.

De eerste bestreden beslissing maakt toepassing van de artikelen 81 en 83 van de wet van 26 april 2002 houdende de essentiële elementen van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse andere bepalingen met betrekking tot de politiediensten en van artikel IX.I.7 RPPol. De formele motiveringsplicht van deze beslissing houdt niet in dat erin formeel wordt gemotiveerd waarom de argumenten aangevoerd in het raam van de administratieve beroepsprocedure betreffende de (tweede) onvoldoende evaluatie niet worden bijgetreden.

Het tweede onderdeel is niet ernstig.

20. Het eerste middel is niet ernstig.

2. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

21. De verzoekster voert in het tweede middel de schending aan van het beroepsgeheim, alsook van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. Ze zet uiteen dat het evaluatiedossier gerechtelijke stukken bevat zoals afschriften van processen-verbaal. De evaluator gebruikte deze stukken om haar malfunctioneren aan te tonen. De evaluator, noch de eindverantwoordelijke, noch enige andere persoon binnen het korps had echter de toelating gevraagd om deze gerechtelijke stukken te voegen bij het evaluatiedossier. Het gebruik van deze stukken maakt een schending uit van het beroepsgeheim. De verwerende partij trachtte dit achteraf recht te zetten en bekwam alsnog de toelating van het parket, doch de evaluatie was toen al gebeurd op basis van nietige stukken, wat eveneens de nietigheid van de evaluatie tot gevolg heeft. Voorts tonen die stukken volgens

verzoekster niet aan dat zij de vermeende fouten zou hebben gemaakt, nu de fouten ook veroorzaakt kunnen zijn door haar collega's. Bij gebrek aan duidelijk onderzoek daarnaar schendt de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht en het motiveringsbeginsel. De beslissing van de Raad van Beroep schendt ten slotte de motiveringsplicht, nu zij niet antwoordt op verzoeksters argument dat processen-verbaal werden gebruikt waarvoor geen toelating tot kopie-name werd verleend.

22. De eerste verwerende partij antwoordt dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt dat geen rekening werd gehouden met de bewuste kopieën van processen-verbaal. Bovendien werd de schriftelijke toestemming van de procureur des Konings van 11 april 2012 aan het dossier toegevoegd tijdens de lopende evaluatieperiode. Dit is tijdig, aangezien de beslissing van de eindverantwoordelijke over de evaluatie dateert van 26 april 2012.

23. De tweede verwerende partij antwoordt dat het middel jegens haar onontvankelijk is in zoverre het steunt op de schending van het beroepsgeheim, aangezien dit argument betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing. Ten gronde betoogt de tweede verwerende partij dat de bestreden beslissing wel degelijk expliciet aangeeft – tot drie maal toe – dat er geen rekening wordt gehouden met de kopieën van de processen-verbaal die in verzoeksters evaluatiedossier waren opgenomen. De Raad van Beroep heeft die kopieën dan ook niet in zijn besluitvorming betrokken. Inzake de beweerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel stelt de tweede verwerende partij dat nergens in het middel wordt uiteengezet waaruit de schending zou bestaan, zodat het middel op dat punt onontvankelijk is.

Beoordeling

24. Op grond van de uiteenzetting van het middel in het verzoekschrift en de wijze waarop de verwerende partijen dit middel hebben begrepen, wordt in deze stand van het geding aangenomen dat de verzoekster het tweede middel niet richt tegen de eerste bestreden beslissing. Anders dan hetgeen

de tweede verwerende partij betoogt, richt het tweede middel zich daarentegen wel tegen de tweede bestreden beslissing. In het middel zet de verzoekster immers een grief uiteen inzake de regelmatigheid van de procedure tot evaluatie dewelke uiteindelijk heeft geleid tot de tweede bestreden beslissing. Het middel is daarom niet “onontvankelijk jegens de (tweede) verwerende partij”, los van de vraag of een middel, waarin de wettigheid van de bestreden rechtshandeling wordt betwist, wel “onontvankelijk” kan zijn jegens een verwerende partij.

Voorts lijkt op het eerste gezicht het middel op voldoende duidelijke wijze uiteen te zetten waaruit de schending van de zorgvuldigheidsplicht bestaat, met name dat bij gebrek aan een onderzoek van de processen-verbaal of de gemaakte fouten aan de verzoekster kunnen worden toegerekend, de bestreden beslissing op dat punt het zorgvuldigheidsbeginsel miskent.

De excepties van de tweede verwerende partij worden verworpen.

25. De tweede bestreden beslissing stelt expliciet het volgende:

“Overwegende dat uit het onderzoek van het evaluatiedossier (zonder rekening te houden met de kopieën van processen-verbaal) blijkt dat:

[...]

Overwegende dat uit de analyse ten gronde van het door de eindverantwoordelijke overgemaakte evaluatiedossier, zelfs zonder rekening te houden met de afschriften van processen-verbaal die bij het dossier werden gevoegd, het verweerschrift van SITA CORNELISSEN en de door haar bijgevoegde stukken (met uitzondering van de kopieën van processen-verbaal) blijkt dat:

[...]”.

Los van de vraag of het aangevoerde gebrek aan toelating vanwege de procureur des Konings niet tijdig en regelmatig werd rechtgezet, blijkt uit de tweede bestreden beslissing uitdrukkelijk dat de Raad van Beroep in zijn besluitvorming geen rekening heeft gehouden met de stukken die volgens de verzoekster onrechtmatig bekomen zijn. De verzoekster betwist deze vaststelling niet. Daardoor ontbeert het middel feitelijke grondslag, in zoverre het de tweede

bestreden beslissing verwijt zich te steunen op stukken verkregen met schending van het beroepsgeheim.

Nu de Raad van Beroep niet op deze stukken steunt, kan hem evenmin een gebrek aan zorgvuldigheid en motivering worden verweten doordat hij niet zou hebben onderzocht of die stukken wel bewijzen dat de verzoekster de haar ten laste gelegde fouten heeft begaan.

26. In de mate dat de verzoekster ook de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert doordat de (tweede) bestreden beslissing niet antwoordt op haar verweer dat processen-verbaal werden gebruikt waartoe geen toelating tot kopiëring is verleend, moet vooreerst worden vastgesteld dat, anders dan wat de verzoekster lijkt voor te houden, de administratieve beroepsinstantie er niet toe gehouden is op alle argumenten te antwoorden die de verzoekster aanvoert in het kader van de beroepsprocedure. Het volstaat dat impliciet of expliciet blijkt dat de aangevoerde argumenten daadwerkelijk in de besluitvorming zijn betrokken en minstens moet impliciet uit de bestreden beslissing kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard.

Te dezen blijkt op het eerste gezicht dat verzoeksters argument in aanmerking werd genomen. In de tweede bestreden beslissing is verschillende malen gesteld dat “zonder rekening te houden met de kopieën van processen-verbaal” de Raad van Beroep oordeelt dat een bepaalde beoordeling overeind blijft. Daaruit blijkt alvast impliciet maar zeker dat de Raad van Beroep verzoeksters argument ernstig heeft genomen, doch oordeelde dat de betrokken evaluatie stand houdt, ook zonder te steunen op de bewuste processen-verbaal. Dit lijkt te volstaan in het licht van de door verzoekster aangehaalde formele motiveringsplicht.

27. Het tweede middel is niet ernstig.

3. Derde middel

Standpunt van de partijen

28. De verzoekster voert in het derde middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. In de eerste plaats doet de verzoekster gelden dat een aantal onderdelen van de “bestreden opgestelde evaluatie”, steunen op feiten die niet bewezen zijn en dat de feitenvinding niet naar behoren is gebeurd.

Vervolgens voert ze aan dat ook de tweede bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht schendt, nu zij de argumentatie en de feitenvinding van de overheid overneemt zonder enige vraagstelling of bijkomend onderzoek. De tweede bestreden beslissing stelt enkel dat de toegekende vermelding “steunt op concrete feiten en niet op algemene beschouwingen”, zonder in detail de aangehaalde argumenten en weergave van de feiten van de verzoekster te onderzoeken.

29. De eerste verwerende partij antwoordt dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat de Raad van Beroep een bijzonder nauwkeurig en een meer dan behoorlijk onderzoek heeft uitgevoerd alvorens de thans bestreden beslissing te nemen. Zowel het verweerdossier van verzoekster, het evaluatiedossier van verzoekster en het evaluatiedossier van de eindverantwoordelijke werden minutieus, nauwgezet en punt per punt onderzocht, zoals uit de bestreden beslissing blijkt. Het evaluatiedossier van de eindverantwoordelijke bevat bovendien een gefundeerde en gemotiveerde repliek op het verweer van verzoekster. Ook de eerste bestreden beslissing is genomen met eerbiediging van de zorgvuldigheidsplicht en deze beslissing rust bovendien op een gebonden bevoegdheid.

30. De tweede verwerende partij antwoordt dat het middel jegens haar niet ontvankelijk is in zoverre het slaat op de “basiscompetenties”, “positiecompetenties” en “eerbiediging van de waarden van de politiediensten”, aangezien deze elementen betrekking hebben op de eerste bestreden beslissing.

Verder stelt de tweede verwerende partij dat zij niet verplicht is om formeel en letterlijk te antwoorden op alle argumenten die de verzoekster naar voor heeft gebracht. Het is voorts niet omdat de Raad van Beroep niet in extenso elk opgeworpen middel van de verzoekster weerlegt, dat zij geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan van de argumenten. Uit de beslissing van de Raad van Beroep blijkt dat het verweer- en evaluatiedossier, ook van de eindverantwoordelijke, grondig werden geanalyseerd, waarna de Raad van Beroep vaststelde dat verzoeksters verweermiddelen op een adequate en gemotiveerde manier werden weerlegd door de eindverantwoordelijke. Daaruit blijkt dat de Raad van Beroep de argumenten van de eindverantwoordelijke onderschrijft en tot de zijne maakt en bijgevolg de vermelding “onvoldoende” bevestigt, weliswaar met uitzondering van de argumenten betreffende de betwiste processen-verbaal, nu de Raad van Beroep die processen-verbaal uit zijn overwegingen heeft uitgesloten.

Beoordeling

31. Op grond van de uiteenzetting van het middel in het verzoekschrift en de wijze waarop de verwerende partijen dit middel hebben begrepen, wordt in deze stand van het geding aangenomen dat de verzoekster het derde middel niet richt tegen de eerste bestreden beslissing. Anders dan hetgeen de tweede verwerende partij betoogt, richt het middel zich daarentegen wel tegen de tweede bestreden beslissing. In het middel zet de verzoekster immers een grief uiteen inzake de regelmatigheid van de procedure tot evaluatie dewelke uiteindelijk heeft geleid tot de tweede bestreden beslissing. Het middel is daarom niet “onontvankelijk jegens de (tweede) verwerende partij”, los van de vraag of een middel, waarin de wettigheid van de bestreden rechtshandeling wordt betwist, wel “onontvankelijk” kan zijn jegens een verwerende partij.

De exceptie van de tweede verwerende partij wordt verworpen.

32. In het middel oefent de verzoekster vooreerst kritiek uit op bepaalde onderdelen van “de bestreden opgestelde evaluatie” die naar haar

mening niet zorgvuldig werden onderzocht. Op het eerste gezicht richt deze kritiek zich niet tot een van beide bestreden beslissingen, maar wel tot verzoeksters oorspronkelijke evaluatie van 28 maart 2012 of de daaropvolgende beoordeling door de eindverantwoordelijke op 25 april 2012. Aangezien deze kritiek zich richt tegen een of meerdere beslissingen die ten gevolge van de devolutieve werking van het uitgeoefende administratief beroep uit het rechtsverkeer zijn verdwenen, is deze niet ontvankelijk.

Het middel wordt derhalve enkel onderzocht in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

33. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen.

In de mate dat de door de verzoekster gegeven kritiek op elk van de evaluatie-onderdelen van de “bestreden evaluatie” kunnen worden betrokken op de tweede bestreden beslissing, wordt vastgesteld dat verzoeksters kritiek ter zake ongetwijfeld blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan de Raad van Beroep, maar de verzoekster maakt niet aannemelijk dat deze in verband met de beoordeling ervan tot een conclusie is gekomen die de grenzen van de redelijkheid te buiten zou gaan.

Het feit dat de Raad van Beroep in de bestreden beslissing niet in detail ingaat op alle argumenten en feiten die verzoekster aanhaalde, maakt nog geen schending uit van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de tweede bestreden beslissing blijkt in deze stand van het geding dat de Raad van Beroep te dezen de stukken van het dossier grondig heeft geanalyseerd en deze in haar besluitvorming

heeft betrokken. Anders dan wat verzoekster betoogt, lijkt de Raad van Beroep aldus wel degelijk een eigen onderzoek te hebben gevoerd naar de argumentatie en de feitenvinding van de overheid en naar verzoeksters verweer. De verzoekster toont derhalve niet met concrete elementen aan dat de motieven van de tweede bestreden beslissing niet het resultaat zijn van een zorgvuldig onderzoek.

34. Het derde middel is niet ernstig.

4. Vierde middel

Standpunt van de partijen

35. De verzoekster voert de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het algemeen rechtsbeginsel inzake de materiële motiveringsplicht. In de eerste plaats oefent de verzoekster kritiek uit op een aantal onderdelen van de “bestreden opgestelde evaluatie”, stellende dat ze onvoldoende zijn gemotiveerd alsook de motiveringsplicht schenden. Tevens ontwaart ze ook tegenstrijdigheden in de motivering.

De tweede bestreden beslissing schendt volgens haar de motiveringsplicht nu deze zich ermee afmaakt met het overnemen van de argumentatie en de feitenvinding van de overheid zonder enige vraagstelling of bijkomend onderzoek en zonder enig onderzoek van het neergelegde verweerschrift. De tweede bestreden beslissing stelt enkel dat de toegekende vermelding “steunt op concrete feiten en niet op algemene beschouwingen”, zonder in detail de aangehaalde argumenten en weergave van de feiten van de verzoekster te onderzoeken. Het staat volgens de verzoekster vast dat de Raad van Beroep zonder meer de argumenten van de verwerende partij eigen heeft gemaakt. Volgens de verzoekster gaat de waarachtigheid, de ernst en de objectiviteit van de beoordeling teloor wanneer enkel rekening wordt gehouden met negatieve elementen en er geen dossier wordt samengesteld dat deze negatieve elementen ondersteunt, terwijl er ook positieve elementen zijn.

36. De eerste verwerende partij antwoordt dat de bestreden beslissingen formeel gemotiveerd zijn, mede gelet op het feit dat de eerste bestreden beslissing op een gebonden bevoegdheid rust.

Voorts stelt de eerste verwerende partij dat de bestreden beslissingen ook materieel gemotiveerd zijn. Zij wijst erop dat de Raad van State ter zake enkel bevoegd is om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. De eerste bestreden beslissing verwijst volgens haar uitvoerig en zorgvuldig naar verzoeksters traject, terwijl uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat verzoeksters verweerdossier, haar evaluatiedossier en het evaluatiedossier van de eindverantwoordelijke minutieus, nauwgezet en punt per punt werden onderzocht door de Raad van Beroep. Het evaluatiedossier van de eindverantwoordelijke bevat een gefundeerde en gemotiveerde repliek op verzoeksters verweer.

37. De tweede verwerende partij antwoordt dat het middel jegens haar niet ontvankelijk is in zoverre het slaat op de “basiscompetenties”, “positiecompetenties” en “eerbiediging van de waarden van de politiediensten”, aangezien deze elementen betrekking hebben op de eerste bestreden beslissing.

Verder stelt de tweede verwerende partij dat zij niet verplicht is formeel en letterlijk te antwoorden op alle argumenten die de verzoekster naar voor heeft gebracht. De motieven die de bestreden beslissing dragen, bestaan in feite en zijn in rechte aanvaardbaar. Bovendien zijn zij verifieerbaar in het administratief dossier. De bestreden beslissing beantwoordt derhalve aan de vereisten van de materiële motiveringsplicht.

Ook aan de formele motiveringsplicht is voldaan, nu de bestreden beslissing de juridische grondslag weergeeft en duidelijk blijkt dat een analyse werd gemaakt van verzoeksters verweermiddelen en overtuigingsstukken, een analyse van het evaluatiedossier en een analyse ten gronde van het

verzoekschrift met bijlagen en het evaluatiedossier. Aangezien de inhoud van het verzoekschrift dat werd overgemaakt aan de Raad van Beroep identiek is aan het verweerschrift dat werd overhandigd aan de eindverantwoordelijke, kon de Raad van Beroep volstaan met een verwijzing naar de argumentatie van de eindverantwoordelijke en dit vermits de Raad van Beroep oordeelde dat die argumentatie overtuigde, nadat hij zelf de stukken aan een eigen grondig onderzoek had onderworpen.

Beoordeling

38. Op grond van de uiteenzetting van het middel in het verzoekschrift en de wijze waarop de verwerende partijen dit middel hebben begrepen, wordt in deze stand van het geding aangenomen dat de verzoekster het vierde middel niet richt tegen de eerste bestreden beslissing. Anders dan hetgeen de tweede verwerende partij betoogt, richt het middel zich daarentegen wel tegen de tweede bestreden beslissing. In het middel zet de verzoekster immers een grief uiteen inzake de regelmatigheid van de procedure tot evaluatie dewelke uiteindelijk heeft geleid tot de tweede bestreden beslissing. Het middel is daarom niet “onontvankelijk jegens de (tweede) verwerende partij”, los van de vraag of een middel, waarin de wettigheid van de bestreden rechtshandeling wordt betwist, wel “onontvankelijk” kan zijn jegens een verwerende partij.

De exceptie van de tweede verwerende partij wordt verworpen.

39. In het middel oefent de verzoekster vooreerst kritiek uit op bepaalde onderdelen van “de bestreden opgestelde evaluatie” waaruit naar haar mening de schending van de aangevoerde rechtsregels blijkt. Op het eerste gezicht richt deze kritiek zich niet tot een van beide bestreden beslissingen, maar wel tot verzoeksters oorspronkelijke evaluatie van 28 maart 2012 of de daaropvolgende beoordeling door de eindverantwoordelijke op 25 april 2012. Aangezien deze kritiek zich richt tegen een of meerdere beslissingen die ten gevolge van de devolutieve werking van het uitgeoefende administratief beroep uit het rechtsverkeer zijn verdwenen, is deze niet ontvankelijk.

Het middel wordt derhalve enkel onderzocht in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

40. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de Wet Motivering Bestuurshandelingen) verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de Wet Motivering Bestuurshandelingen, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Waar de verzoekster doet gelden dat de “motiveringsplicht” is geschonden doordat de Raad van Beroep er zich van afmaakt de argumentatie en de feitenvinding van de overheid over te nemen, zonder enige vraagstelling of bijkomend onderzoek en zonder enig onderzoek van het neergelegde verweerschrift, moet worden vastgesteld dat de formele motiveringsplicht op zich niet belet dat de administratieve beroepsinstantie de motivering overneemt van de in administratief beroep bestreden beslissing, net zo min als dat de formele motiveringsplicht de administratieve beroepsinstantie ertoe zou verplichten uitdrukkelijk te antwoorden op elk van de in het beroepschrift verwoorde argumenten. Wel moet uit haar beslissing minstens impliciet blijken dat de argumentatie van de betrokkene in de besluitvorming werd betrokken en moet

hieruit minstens impliciet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard.

Uit de lezing van de tweede bestreden beslissing blijkt te dezen op het eerste gezicht dat de Raad van Beroep een eigen onderzoek van het dossier heeft gevoerd, rekening houdende met verzoeksters verweer in haar verzoekschrift voor de Raad van Beroep en dat verzoeksters argumenten werden onderzocht. Tevens wordt op het eerste gezicht voldoende duidelijk aangegeven dat de Raad van Beroep de argumenten van de eindverantwoordelijke waarbij verzoeksters verweer wordt weerlegd, onderschrijft. De kritiek van de verzoekster op de formele motivering van de tweede bestreden beslissing lijkt voor het overige een blote bewering, zonder dat in de ontwikkeling van het middel in concreto nader wordt toegelicht of uitgewerkt waarom uit de tweede bestreden beslissing niet (minstens impliciet) kan worden afgeleid waarom haar argumenten niet werden aanvaard.

41. De verzoekster voert ook de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De verzoekster beperkt zich in haar middel tot de enkele kritiek dat de Raad van Beroep eenvoudigweg de argumenten en feitenvinding van de overheid heeft overgenomen, zonder enige vraagstelling of bijkomend onderzoek van, inzonderheid, de argumenten in het neergelegde verweerschrift, dat enkel rekening wordt gehouden met negatieve elementen en dat er een dossier is samengesteld dat deze negatieve elementen ondersteunt, terwijl er ook positieve

elementen zijn. Deze kritiek die niet ondersteund wordt door concrete argumenten, lijkt te dezen geen steun te vinden daar uit de tweede bestreden beslissing lijkt te moeten worden opgemerkt dat de Raad van Beroep zich niet zonder meer de argumenten van de eerste verwerende partij heeft eigen gemaakt, maar wel degelijk de zaak zelf heeft onderzocht. Daarbij blijkt op het eerste gezicht uit het administratief dossier en inzonderheid uit het evaluatiedossier, dat niet enkel rekening werd gehouden met negatieve elementen. De tweede bestreden beslissing vermeldt te dezen ook uitdrukkelijk dat het evaluatiedossier steunt op zowel negatieve als positieve elementen. De verzoekster geeft ter zake blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan de Raad van Beroep, maar de verzoekster maakt met haar algemene kritiek niet aannemelijk dat deze de gegevens van het beroep niet correct heeft beoordeeld.

42. Het vierde middel is niet ernstig.

5. Vijfde middel

Standpunt van de partijen

43. De verzoekster voert de schending aan van de motiveringsplicht, het proportionaliteitsbeginsel en de “redelijkheidsplicht”. Ze stelt dat enkele vermeende gebreken telkens terugkomen. Zo wordt telkens het voorbeeld aangehaald van het vermeend telefoneren tijdens de diensturen, terwijl dit gebeurde tijdens een vorige evaluatieperiode en slechts tweemaal. Het is duidelijk dat het bestuur dan ook niet in alle redelijkheid en niet zonder schending van het proportionaliteitsbeginsel tot een beoordeling “onvoldoende” kan komen. Verder wordt aangehaald dat de verzoekster een fout zou hebben gemaakt bij het invoeren van gegevens, zonder dat alle positieve werkzaamheden worden belicht. De verzoekster heeft veel data ingegeven en er dient nagegaan te worden of de foutmarge onredelijk was, hetgeen niet is gebeurd. Ten slotte acht de verzoekster het heel onredelijk om nog in februari te laten uitschijnen dat zij een nieuwe kans krijgt.

44. De eerste verwerende partij antwoordt dat uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat werd uitgegaan van juiste feitelijke gegevens die correct werden beoordeeld, zodat in redelijkheid tot een beslissing “onvoldoende” kon worden gekomen. Bovendien heeft zij alle mogelijke initiatieven genomen om de verzoekster te begeleiden, bij te sturen, op te volgen en feedback te geven, evenwel zonder resultaat. Daarenboven werd de verzoekster in kennis gesteld van alle evaluaties. Ze kende de motieven waarop deze evaluaties waren gebaseerd. De tussentijdse evaluatie werd afgesloten met een beoordeling onvoldoende, zonder dat de verzoekster hiertegen enig bezwaar uitte. De verzoekster kan niet beweren dat zij de grieven van de verwerende partij niet kende.

45. De tweede verwerende partij voert aan dat de verzoekende partij niet uiteenzet op welke wijze de aangevoerde beginselen zijn geschonden. Het middel lijkt betrekking te hebben op de eerste bestreden beslissing. Het middel is volgens deze verwerende partij niet ontvankelijk, minstens niet ernstig.

Beoordeling

46. Artikel 2, § 1, 3/, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State vereist dat het verzoekschrift tot nietigverklaring “een uiteenzetting van de feiten en de middelen” bevat. De uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid dat volgens de verzoeker werd geschonden, als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden.

Opdat een middel ontvankelijk zou zijn, is het nodig maar voldoende, summier doch duidelijk de beweerde onregelmatigheid van de bestreden beslissing aan te geven.

47. Uit de hiervoor gegeven uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster meent dat de (tweede) bestreden beslissing strijdt met het motiverings- en redelijkheidsbeginsel, waarbij ze aangeeft dat het bestuur op grond

van de vermeende gebreken die telkens terugkomen, in alle redelijkheid en niet zonder schending van het proportionaliteitsbeginsel tot een beoordeling “onvoldoende” kan komen. Verder doet ze gelden dat in de beslissing een fout wordt aangehaald die verzoekster zou hebben gemaakt bij het invoeren van gegevens, zonder dat alle positieve werkzaamheden worden belicht, waarbij ze betoogt dat ze veel data heeft ingegeven en dat er dient nagegaan te worden of de foutmarge onredelijk was, hetgeen niet is gebeurd. Ten slotte acht de verzoekster het heel onredelijk om nog in februari te laten uitschijnen dat zij een nieuwe kans krijgt.

Uit deze uiteenzetting blijkt voldoende duidelijk op welke wijze (minstens) de tweede bestreden beslissing de aangevoerde rechtsbeginselen zou schenden. De tweede verwerende partij kon zich hiertegen verdedigen, des te meer dat te dezen blijkt dat de eerste verwerende partij – die niet de auteur is van de tweede bestreden beslissing – dit wel heeft gedaan.

De exceptie wordt verworpen.

48. Op grond van de uiteenzetting van het middel in het verzoekschrift en de wijze waarop de verwerende partijen dit middel hebben begrepen, wordt in deze stand van het geding aangenomen dat de verzoekster het vijfde middel niet richt tegen de eerste bestreden beslissing

Het middel wordt derhalve enkel onderzocht in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

49. De verzoekster voert in hetzelfde middel formeel de schending aan van de (materiële) motiveringsplicht enerzijds en het “proportionaliteitsbeginsel” en de “redelijkheidsplicht” anderzijds. In deze stand van het geding mag worden aangenomen dat de verzoekster met beide laatstgenoemde beginselen doelt op het redelijkheidsbeginsel.

De omschrijving van de materiële motiveringsplicht werd hiervoor (punt 41) reeds gegeven.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing.

Uit de omschrijving van de voormelde beginselen blijkt dat de verzoekster niet met goed gevolg in één en hetzelfde middel kan aanvoeren dat de Raad van Beroep de feiten niet voor bewezen kon houden en dat de tweede bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt. De vraag of het redelijkheidsbeginsel is geschonden, is immers pas aan de orde wanneer vaststaat dat de bestreden beslissing op deugdelijke motieven steunt waarna beoordeeld kan worden of er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de genomen beslissing en de motieven waarop zij steunt.

In het licht van deze vaststelling, wordt op grond van de uiteenzetting van het middel, in deze stand van het geding aangenomen dat de verzoekster in dit middel in wezen de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt derhalve vanuit dit oogpunt onderzocht.

50. De Raad van Beroep beschikt over een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid bij zijn beslissing omtrent de wijze van dienen van de verzoekster. De Raad van State mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid en/of evenredigheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing als strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen.

51. De loutere vaststelling dat bepaalde gebreken telkens terugkomen, vormt niet het bewijs dat de gemaakte beoordeling kennelijk onredelijk is. Dit geldt te dezen des te meer nu deze in de hele evaluatieprocedure terugkerende gebreken of tekortkomingen op het eerste gezicht de essentie van verzoeksters taken raken, zodat het geen kennelijk onredelijk oordeel lijkt dat

daaraan een groot belang wordt gehecht. Ook dat rekening wordt gehouden met bepaalde fouten zonder dat is nagegaan of de foutmarge onredelijk is, maakt op zich de beslissing niet onredelijk. Op het eerste gezicht is het immers niet onredelijk – en de verzoekster voert ter zake geen elementen aan - dat te dezen de aard van de begane fout en niet de foutmarge doorslaggevend was bij de beoordeling. Tot slot leidt het loutere feit dat de overheid in februari liet uitschijnen dat de verzoekster een “nieuwe kans” krijgt, op zich niet tot de conclusie dat het kennelijk onredelijk of kennelijk disproportioneel is om vervolgens te besluiten tot de evaluatie “onvoldoende”, en dit zeker niet gezien in het licht van hetgeen de eerste verwerende partij stelt en niet werd tegengesproken door de verzoekster, met name dat vele inspanningen werden gedaan om de verzoekster te begeleiden, bij te sturen en nieuwe kansen te geven, maar dit zonder resultaat.

52. Het vijfde middel is niet ernstig.

6. Zesde (achtste) middel

Standpunt van de partijen

53. De verzoekster voert de schending aan van de rechten van verdediging en van de zorgvuldigheidplicht. Ze betoogt dat “de bestreden beslissingen” de rechten van verdediging schenden omdat de eindverantwoordelijke, na de opmerkingen van de verzoekster, opnieuw de mogelijkheid kreeg om deze te weerleggen, zonder dat de verzoekster enige mogelijkheid heeft gekregen om hierop te reageren. Voorts betoogt de verzoekster dat ze niet in het bezit werd gesteld van de laatste argumentatie van de korpschef die neergelegd werd voor de Raad van Beroep. Door verzoekster niet de mogelijkheid te bieden hierop te reageren, werden de rechten van verdediging geschonden.

54. De eerste verwerende partij verwijst naar haar eerdere uiteenzetting, waaruit blijkt dat werd uitgegaan van juiste feitelijke gegevens die correct werden beoordeeld, zodat in redelijkheid tot een beslissing “onvoldoende”

kon worden gekomen. Het middel mist feitelijke en juridische grondslag en is dus niet ernstig.

55. De tweede verwerende partij stelt dat het middel onontvankelijk is in zoverre het is gesteund op een vermeende schending van de zorgvuldigheidsplicht, nu die schending niet wordt toegelicht. Inzake de beweerde schending van de rechten van verdediging merkt de tweede verwerende partij op dat het document waarmee de eindverantwoordelijke zijn beslissing tot handhaving van de door de evaluator toegekende eindvermelding, motiveert, onderdeel uitmaakt van het evaluatiedossier. Dit document werd opgesteld vóóraler de verzoekster beroep instelde bij de Raad van Beroep op 4 mei 2012. Zij nam kennis van dit document op 26 april 2012, en had aldus voldoende mogelijkheden om de argumentatie te weerleggen alvorens de Raad van Beroep uitspraak deed over haar verzoekschrift. Bovendien heeft de verdediger van de verzoekster het administratief dossier – inbegrepen het bewuste document – opgehaald op 21 september 2012, zodat het verzoekschrift nog kon worden aangevuld alvorens de Raad van Beroep de bestreden beslissing nam op 11 oktober 2012.

Beoordeling

56. Op grond van de uiteenzetting van het middel in het verzoekschrift en de wijze waarop de verwerende partijen dit middel hebben begrepen, wordt in deze stand van het geding ambtshalve aangenomen dat de verzoekster het achtste (zesde) middel niet richt tegen de eerste bestreden beslissing.

Het middel wordt enkel onderzocht in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

57. De verzoekster voert in het middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, doch zij zet verder niet uiteen op welke wijze dit beginsel zou zijn geschonden. Het middel is in die mate niet-ontvankelijk.

58. In zoverre de schending wordt aangevoerd van de rechten van verdediging, dient te worden opgemerkt dat het algemeen beginsel betreffende het recht van verdediging, behoudens andersluidend voorschrift, alleen van toepassing is in straf- en tuchtzaken. Te dezen betreft het geen dergelijke zaak, noch zijn er voorschriften die het recht van verdediging uitbreiden tot de thans bestreden tweede beslissing. Inzonderheid vereist de regelgeving niet dat de verzoekster reeds ten aanzien van de korpschef, voorafgaand aan diens beslissing als eindverantwoordelijke, de gelegenheid kreeg om te reageren op de argumenten die de korpschef als eindverantwoordelijke aanhaalde teneinde de evaluatie van 28 maart 2012 te bevestigen. Artikel VI.I.19, derde lid, RPPol bepaalt enkel dat de geëvalueerde en de evaluator worden gehoord op het niveau van de eindverantwoordelijke in geval van een eindvermelding onvoldoende. Dit is ook gebeurd en wordt overigens niet betwist. Evenmin voorziet de regelgeving in de mogelijkheid te reageren voor de Raad van Beroep.

59. Het “achtste” (lees: zesde) middel is niet ernstig.

60. Aangezien de verzoekster geen ernstige middelen aanvoert, is alvast niet voldaan aan één van de bij artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 3 september 2013, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Debersaques